

Jeg skal endnu med et Par Ord tillade mig at omtale mit Forslag under Nr. 8 til en ny § 3, hvilket gaaer ud paa, at istedetfor, at Amtsraadsdistriktet i Udkastets § 3 er fastholdt som Grændse for Foreningerne, og der ved Siden deraf er givet Ministeriet Bemyndigelse til ogsaa at lade saadanne mindre Foreninger, der ikke omfatte hele Amtsraadsdistriktet faae Deel i Statens Bidrag, skulde enhver Forening kunne concurrere til den Sum, der af Staten blev udsat, naar den selv deeltog med en Sum af ikke under 200 Rbd. Idet jeg nemlig fuldstændigt tiltræder den første Sætning i Paragraphen, som jeg allerede tidligere har omtalt, troer jeg rigtignok, at det hverken vilde være hensigtsmæssigt, eller vel endogfaa af flere Grunde ganske tilraadeligt at beholde en saadan Bemyndigelse for Ministeriet som den, der indeholdes i den sidste Deel af Paragraphen, ligesom man ogsaa ved Mindretallets Forslag vilde opnaae, at man undgik at ansøge om Tilskud fra Staten. Det forekommer mig heller ikke, at der kan være nogenjomhelst Vanskelighed ved at lade enhver Forening concurrere til det af Staten udsatte Beløb, naar man kun sætter den Betingelse, at den selv skal tilskyde mindst 200 Rbd. til den Sum, hvormed der skal virkes.

Jespersen: Jeg skal strax meget villigt erkjende, hvad den ærede Ordfører udtalte, at det er paa et uheldigt Sted, nemlig til § 1, at jeg har fremsat mit Forslag til en Forandring; min Tanke har været, at § 1 skulde beholdes uforandret, kun at der efter „ved et Stamstutteri“ skulde tilføies „og et Landstutteri“. Naar jeg har tilladt mig at stille mine to Forslag til §§ 1 og 15, er det skeet; for at der ikke i sin Tid, og maaskee snart, skal kunne siges, at der ikke har været een Stemme i Folkethinget, der har votet at udtale sig for Landstutteriets Beholdelse; thi jeg er overbevist om, at det ikke vil vare lang Tid, inden man vil komme tilbage til at gjenoptage dette. Til Begrundelse af denne min Mening skal jeg tillade mig at anføre, hvad den ærede Minister siger i Motiverne, nemlig: „at den Misstemning, der enkelte Steder ytrer sig imod Landstutteriet, mere grunder sig paa Misforståelse med enkelte Individier blandt Landstodhingstene end paa en

klar Overbevisning om, at et velindrettet Landstutteri ikke skulde være det hensigtsmæssigste Middel til Forædling af vor Hesteafl“. Disse Ord af Ministeren fastfæstes ogsaa af den ifølge Loven af 31te Marts 1852 anordnede Commissions Forhandlingsprotokol for 1859, der viser, at det overveiede Antal af Indbæretninger og Ytringer er til Fordeel for Landstodhingstene, og at kun faa af de fremspørte Anker ere begrundede, hvilket Søgningen efter dem og Præmieudbetalingen ogsaa viser. Jeg skal ogsaa i den Henseende gjenkalde i Erindringen Ytringer, der fremkom, da denne Sag laa for til Behandling under forrige Aars Finantslov, hvor det blev viist, at af 232 Hingste, som havde faaet Præmie, vare kun 59 af den saakaldte Landrace, medens de øvrige vare af Stutteriets Afkom. Den høitærede Minister har allerede gjort opmærksom paa, at selve Udvalget ikke tør sige, om ikke den foreslaaede Forandring vil virke hæmmende paa Udviklingen af Danmarks Hesteafl og om kortere eller længere Tid vil fortrydes; ja, en Deel af det antager bestemt, at et Landstutteri, styret efter rigtige og vel overveiede Principer, i og for sig vil være den heldigste Maade, hvorpaa Staten kan hde sin Hjælp til Landets Hesteafl. Er dette nu saa, indseer jeg ikke, hvorfor det ærede Udvalg har foreslaaet Landstutteriets Ophævelse; det forekommer mig dog at være en billig Forbring, man kunde gjøre til det ærede Udvalgs Medlemmer, at de havde viist, at Landstutteriet ikke havde opfyldt sin Bestemmelse. Noget, som iøvrigt kunde være vanskeligt for dem at bevise, da Rapporterne for 1857, 58 og 59 ved positive Kjendsgjerninger have konstateret det Modsatte, ligesom ogsaa, at de havde støttet deres Forslag paa Grunde, hente fra selve Landstutteriet, og ikke motiveret dem ene og alene ved en Opinion, som de ikke engang selv erkjende er almindelig; de burde viist ogsaa have paaviist, hvorledes denne Opinion er opstaaet, og hvorledes den kunde være undgaaet. Jeg har ifjor tilladt mig at udtale ibetmindste een Grund, hvorfor en saadan Opinion kan være fremkommen, og jeg skal derfor ikke nu her gjentage den. Det er viistnok ogsaa Alle bekjendt, at der er kjøbt til Landstutteriet de bedste Hingste, som vare at faae